

ЧЕТВЪРТА КАРТИНА.

На черковището средъ село е издигната черква съ завършено било. Надъ билото е поставенъ дървенъ кръстъ, по който сж намѣтали: платно, ризи, чорапи — всички подарени по случай завършване на билото.

Край черквата сж събрани мало и голѣмо отъ село. Всички сж празнично облечени. На една страна група мъже си приказватъ, на друга жени говорятъ и погледватъ къмъ кръста. Тамъ е застаналъ майсторъ Лалйо, кой приема подарѣцитѣ.

Предъ черковището, малко по ниско, е стубеля. Тамъ сж Иосифъ и Ралко, дошли да нагледатъ чебритѣ съ вода. Двамата обикалятъ чебритѣ, опитватъ чеповетѣ имъ дали сж заечени.

Чува се гласа на майстора, провикналъ се отъ кръста:

— Ей и една конопка отъ Конярътъ, бей!...

I.

Иосифъ и Ралко се спогледватъ

Ралко. (Възрадвавъ)

А, чувашъ ли! Конярътъ!... И конярътъ! донесълъ даръ! Съсъ своята сиромашия И той донелъ! Хемъ риза отъ конопъ, развѣва се катъ орлово крило.

Иосифъ (следъ като погледва)

Тѣй, риза е!... Сърдцето си да може би всѣки далъ... Това се казватъ хора!

Ралко.

Отъ какъ съмъ тукъ и виждамъ съсъ каква готовность и осърдие безъ край единъ другъ се тѣй надпреварватъ всички въ отслужване... Обзела ме е сила —